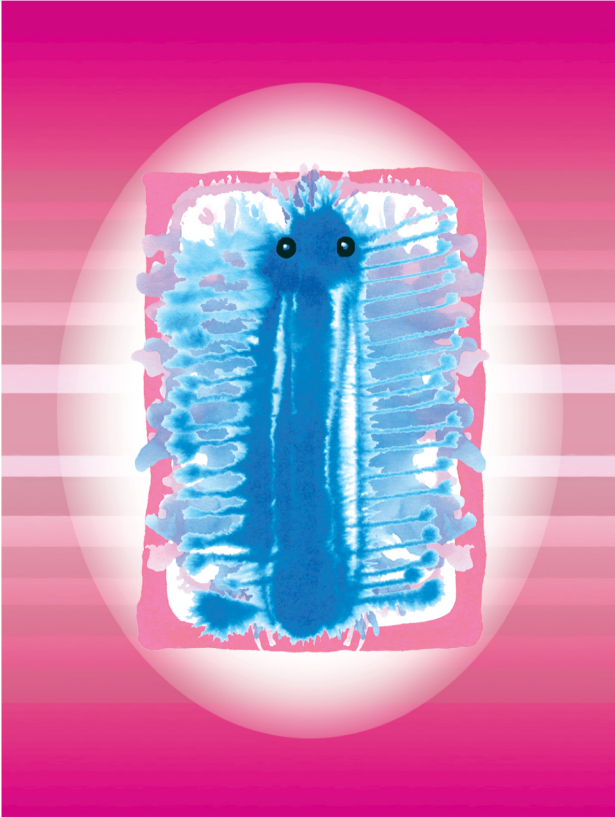

AYLA ÇINAROĞLU

Tlş

TÜLÜŞ

Ayla Çınaroğlu

© 2001, Uçanbalık • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/104 35220 Alsancak - İZMİR

Yazar: Ayla Çınaroğlu

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Düzeltili: Gökçe Uslu

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: 2001 (İlk iki baskı toplam 4000 adet)

Üçüncü Basım: Ekim 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 975 - 587 - 037 - 3

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.ucanbalik.com.tr

TÜLÜŞ

Ayla Çınaroğlu

HATİCE HANIM'IN ÇÖPÜ

Hamarat Hatice Hanım'ı o gece hiç mi hiç uyku tutmadı. Nasıl tutsun ki?.. Taa nerelerden konukları gelecekti, hem de yatıya. Bir yığın iş vardı kafasında. Neyi nereye koymalı, kimi nerede yatırmalı, hangi yemekleri pişirmeli, konukları nerelere götürüp gezdirmeliydi? Kolay mı ya!..

Sabahın beşinde ayağa dikildi Hatice Hanım. Her yer temiz ve düzenli olmalıydı. Önceki günü temizlikle geçirmişti, ama olsun. Her şeyi yeniden, bir kez daha gözden geçirmekte yarar vardı. “Mmm, işte bak, gözümde kaçmış demek.” Salondaki devetabanının yaprakları toz içindeydi. Güzelce bir sildi onları, büfenin aynasının tozunu da yeniden aldı.

Hele mutfak... Hiç şöyle tertemiz, düzenli durmazdı ki. İşte akşamdan kalma meyve tabakları, su bardakları... Hemen yıkayıp kaldırdı onları. Eşi, çocukları kalkmadan kahvaltıyı da hazırlasa iyi olurdu. Çaydanlığı suyla doldurup ocağın üstüne koydu.

“Mmm, çay kutusunun da dibi görünmüş. Dur bakalım, şu üst dolapta bir paket olacaktı.”

Küçük tabureyi çekip oflaya puflaya üstüne çıktı, açtı dolabı. Çay paketi hemen orada, önde duruyordu. Birden, bu dolabı çoktandır elden geçirmedigini düşündü. Gereksiz ne varsa buraya tıktırıp duruyordu uzunca bir zamandır.

Hemen işe girişti. Plastik kutular, küçük ilaç şişeleri, paslanmış bir konserve açacağı, küçük-lü büyüklü kavanoz kapakları, çatlak bir kül tablası, sapı kırık küçük bir demlik...

“Amaan, bir gün işe yarar diye bunca döküntüyü saklamanın ne gereği var sanki?”

İndirdi tümünü tezgâhın üstüne. İşte, ta dip-te bir şişe daha. Koyu mavi renkte, mantar bir tıpayla sımsıkı kapatılmış garip, büyükçe bir cam şişe. Dibinde de bir parmak koyu, ağır bir sıvı. “Sirke kalıntısı mı nedir? Yoksa ev yapımı ilaç fi-lan gibi bir şey mi?” Hatice Hanım güçlkle açtı şişenin tıpasını, kokladı.

“Pöfff, ne ki bu?..”

Bir süre şişeye bakıp düşündü. Bunu buraya ne zaman koymuştu acaba? İçindeki bu tuhaf kokulu sıvı neydi? Anımsayamadı bir türlü.

“Adam sen de, neyse ne, at gitsin.”

Şişenin tıpasını gene sıkıca kapatıp onu da atılacakların yanına koydu ve tümünü bir kese-kâğıdına doldurdu. Sonra da yallah çöpe.

BERRİN HANIM'IN ÇÖPÜ

Berrin Hanım da, yani dedikodu olmasın ama, pasaklının tekiydi, pasaklı ve savurgan... O gün nasılsa, buzdolabının kapağını açtığında içine şöyle bir denetleyici gözle bakmayı akıl edebildi. On beş gün önce pişirdiği imambayıldıdan bir tabak hâlâ duruyordu dolabın üst rafında. Buzdolabı muzdolabı, imambayıldı da on beş gün durur mu?

Aldı tabağı, önce şöyle bir baktı. Acaba birkaç gün daha dursa? Yeniden dolaba koyup koymamakta kararsızdı. Sonunda koklamayı akıl edebildi. Koklayınca da komik bir biçimde yüzünü buruşturdu. Ee tabii canım, ekşimişti işte.

Eh neyse, sonunda Berrin Hanım, onu bir zahmet çöpe dökme işini üstlenebildi. Sonra bir de, küçük plastik kabının içinde ekşiyip küflenmiş bir kaşık yoğurt olduğu gibi çöpü boyladı.

Ha gayret, biraz daha göz gezdirdi dolaba. Üstü kuruyup yer yer çatlamış bir tabak muhallebiyi de eli değmişken döktü çöpe. O da önceki haftadan kalmaydı, yenecek durumda değildi.

İşte şurada, alt rafta da kurumuş, sararmış, kıvrılmış birkaç sivri biber ve çeyrek domates vardı. Berrin Hanım onları da gördü görmesine ama, “Aman canım, duruversinler biraz daha,” diye düşündü, evin bütün işini bir günde yapacak değildi ya...

Sebzelikteki çürümeye yüz tutmuş meyveleri görmezden gelerek asıl amacına, yani orta raftaki kiraz tabağına yöneldi. İri, kıpkırmızı kirazları önceden yıkamış, soğumaları için buzdolabına koymuştu. İki eli kanda olsa kaçırmadığı, aylardır lastik gibi uzayarak süren pembe dizi az sonra başlayacaktı televizyonda. Hemen salona geçti, geniş tasasız gövdesi ve kucağında kiraz tabağıyla bir koltuğa yayıldı.

Eee? Hadi bakalım, yediği kirazın çekirdeklerini nereye koyacaktı?.. Ay, şimdi bunun için de yerinden kalkılır mıydı yani. Az ötedeki sehpanın üstünde süs niyetine duran mavi çiçekli eski çini kâseye uzandı. Uzandı, uzandı... Ancak parmak uçlarını dokundurabilmişti, biraz daha uzanması gerekiyordu. Ha gayret... derken kâse

parmaklarının ucundan kaydı, düştü ve param-parça oldu.

“Amaaan canım, sağlık olsun,” diye düşündü Berrin Hanım, “Zaten taa ne zamanlardan kalma, eski püskü, çatlak bir çanaktı. Dizi bitince kalkar, toplayıp atarım çöpe. Ah, işte dizi de başladı zaten.”

İHSAN BEYLERİN ÇÖPÜ

Emekli polis İhsan Bey gazete meraklısıydı. Sabahları böyle erken kalkmasının tek nedeni gazetesini bir an önce, karısı daha kalkmadan sessiz ve sakin, rahatça okuyabilmektir.

Özellikle de polisiye haberler ilgisini çekiyordu. Ne de olsa yıllarca sivil polislik yapmış, nice hırsızın uğursuzun yakasına yapışmış, nice nice karmaşık yasadışı olayın çözülmesinde emeği geçmişti.

Kapının tokmağına sıkıştırılmış gazeteyi alırken, yolun başından doğru gelen çöp kamyonunun sesini duydu. Aman aman, karısı dün gece tam uykuya dalacakken, “Ah, İhsan Bey, çöpü dökmeyi unuttum. Sen erken kalkarsın, sabah çöp kamyonu geçmeden atıver. Aman sakın unutma. Balık artıkları filan kokuşur yoksa.” diye sıkı sıkı uyarmıştı.

Çok titiz ve düzenli bir kadındı karısı. Eh, İhsan Bey pek öyle titiz sayılmasa da karısının titizliğine temizliğine saygı gösterir, ona uyumlu davranmaya çalışırdı. Doğru ya, dün balık almış, bir güzel de temizlemişti balıkları. Hemen mutfaka koştu, yeşil plastik çöp kovasının kapağını açtı. Üff, balık artıklarından başka soğan, meyve kabukları filan, epeyce kokuşmuştu hani. Neyse ki hepsi de karısının çöp kovası içine özenle yerleştirdiği naylon poşetin içindeydi. Poşetin ağzına sıkıca bir düğüm attı İhsan Bey, kovanın içinden çıkardı. Çıkardı ki... Hay Allah, poşet delikmiş meğer, çöplerin suları sızmış şıp şıp damlıyordu. Hemen bir başka sağlam poşet çıkardı, torbayı olduğu gibi onun içine geçirdi, onu da güzelce düğümledi ve doğruca bahçeye çıktı. Çöp varilinin içine atınca da rahat bir soluk aldı İhsan Bey. Artık gazetesini okuyabilirdi.

HANDELERİN ÇÖPÜ

Hande, annesinin sürekli uyarıları sonunda, kitap dolabını ancak düzeltebildi. Aslında daha önce, okullar kapanır kapanmaz yapmalıydı bu işi ama sınıfını doğrudan geçmenin verdiği rahatlıkla kendini oyuna kaptırırvermişti.

“Dur anne, şimdi anne, bi dakika anne...”

Eh, neyse sonunda düzeltti işte. Bir yıl içinde atılacak ne çok şey birikmişti. Silgi kırıntıları, içi boşalmış ispirtolu kalem, miniminnacık kalmış kurşun kalem ve kırmızı kalem, eliş kâğıdı kırıntıları, iyice sıkılmaktan patlamış ve kurumuş yapıştırıcı tüpleri, kırık kalem tıraşlar, sıra arkadaşı Ferhan’ın verdiği ipekböceği kozaları, parlak çikolata kâğıtları, iki tane de pırıl pırıl cam bilye. Ha, bir de şu yırtık “Hayat Bilgisi” dergileri. Sonra kâğıtlar, kâğıtlar...

Sınıfını geçmişti nasılsa, artık dergilere gereksinimi yoktu. Ama cam bilyeleri atmayı

düşünemezdi Hande, öyle güzeldiler ki... İçlerinde mavi ve yeşil renkler dalgalanıyordu sanki. Onları bir kenara ayırdı.

Kozaları atmayı da istemezdi, kıyamazdı onlara da. Ferhan verdiği ne güzeldiler, ne düşlemler kurmuştu Hande ipekböcekleri ve ipek üstüne. Ama işte içlerinden ipekböceği filan çıkmamıştı. Üstelik de dolapta öyle tozlanmış, kirlenmişler, şekilleri öyle bozulmuştu ki, ipekböceği kozası demeye bin tanık isterdi. Baktı baktı Hande, ama ne yapsın? Ötekilerle birlikte kozalar da çöp kovasını boyladı sonunda.

“... gözlerini kapayıp başcağızını daha da çok sevdirmek için Selma'ya uzatıyor, uzatıyordu. Ve yavaş yavaş gövdesi de çöplerin arasından sıyrılıp ortaya çıkmaya başladı. Gene mavi tüylerle kaplı, boğum boğum bir gövdeydi bu. Her boğumun iki yanında incecik bacakları, bu incecik bacaklara göre oldukça büyük toparlacık mor ayakları vardı.”

www.aylacinaroglu.com

OKUMAYI SEVİYORUM DİZİSİ

TÜLÜŞ

7 +

ISBN 978-975-587-037-3

9 789755 870373

www.ucanbalik.com.tr